

2009

Від автобусної зупинки до дому сто п'ятдесят вісім кроків, але вони можуть розтягуватися до ста вісімдесяти, якщо ви не поспішаєте. От коли ви носите, скажімо, туфлі на платформі. Або ж купили в комісійній крамниці туфлі з метеликами на носиках, які недостатньо підтримують п'яту ззаду, через що, очевидно, вони й мали таку вражаючу ціну — лише 1,99 фунти. Я повернула за ріг на нашу вулицю (шістдесят вісім кроків) і вже зачала наш будинок — чотириспальневий дуплекс поруч інших три- й чотириспальневих дуплексів. Надворі стояв татків автомобіль, що означало, він ще не вийшов на роботу.

Позад мене сонце сідало за Стортфолдський замок, темні тіні від якого, мов віск, що тане, ковзали по схилу, намагаючись обігнати мене. В дитинстві ми влаштовували перестрілки нашими видовженими тінями, і вулиця тоді перетворювалася на Кораль ОК¹. Якоїсь іншої днини я могла б розказати про те, що ставалось зі мною на цьому маршруті, де татко вчив мене кататися на велосипеді без допоміжних коліс, де місіс Доерті з перекошеною перукою пригощала нас валійськими тістечками, а одинадцятирічна Дрина просунула руку в живопліт, потривоживши осине гніздо, і ми з вереском бігли аж до самого замку.

На стежці лежав перевернутий Томасів триколісний велосипед. Зачинивши за собою хвіртку, я затягнула його під ганок і відчинила двері. Тепло вдарило мене із силою подушки безпеки. Мама постійно страждає від холоду й тримає опалення ввімкненим увесь рік. Тато завжди відчиняє вікна, скаржачись, що через неї

¹ Кораль ОК — назва однієї з найвідоміших на Дикому Заході перестрілок.

ми збанкрутуємо. Він каже, що наші рахунки за опалення більші, ніж ВВП маленької африканської країни.

— Це ти, люба?

— Так. — Я повісила куртку на шараги, де вона ледве помістилась серед інших курток.

— Хто саме? Лу? Трина?

— Лу.

Я заглянула у вітальню. Тато лежав долілиць на дивані, просунувши руку так глибоко між подушки, неначе вони повністю її поглинули. Томас, мій п'ятирічний небіж, сидів навпочіпки й пильно спостерігав за ним.

— Лего. — Тато повернувся до мене багряним від напруги обличчям. — Не розумію, навіщо робити ті кляті деталі настільки дрібними. Ти не бачила лівцю Обі-Вана Кенобі?¹

— Вона лежала на dvd-плеєрі. Здається, він поміняв Обі та Індіані Джонсу руки.

— Очевидячки, тепер у Обі не буде бежевих рук. Треба знайти чорні руки.

— Я б не турбувалась про це. Хіба Дарт Вейдер не відтяв йому руку в другому епізоді? — Я торкнулась пальцем щоки, щоби Томас там мене поцілував.

— А де мама?

— Нагорі. А це що? Двохфунтова монета!

Я скинула очима вгору, почувши саме знайомий скрип прасувальної дошки. Джозі Кларк, моя мама, ніколи не сиділа. Це було справою честі. Якось вона стояла на драбині з надвору та фарбувала вікна, вряди-годи зупиняючись, щоб помахати нам рукою, поки ми вечеряли печенею.

— Може, пошукаєш мені ту кляту руку? Він уже півгодини змушує мене шукати її, а мені час збиратися на роботу.

— Ти на ніч?

— Так. Уже пів на п'яту.

Я подивилась на годинник.

— Насправді лише пів на четверту.

Він витягнув руку з-під подушки й глянув скося на годинник.

¹ Обі-Вана Кенобі — вигаданий персонаж із «Зоряних війн».

— Тоді що ти робиш удома так рано?

Я непевно хитнула головою, немовби хибно второпала запитання, й пішла на кухню.

Дідусь сидів у фотелі біля вікна, вивчаючи sudoku. Патронажна сестра сказала нам, що це добре для його концентрації, допомагає зосередитися після інсульту. Та, схоже, я була єдина, хто помічав, що квадратики всі він довільно заповнював цифрами, які спадали йому на гадку.

— Здоров, дідусю!

Він підвів голову і всміхнувся.

— Хочеш чашку чаю?

Дідусь похитав головою і трішки розтулив рота.

— Чогось холодного?

Він кивнув. Я відчинила дверці холодильника.

— Яблучного соку немає. — Яблучний сік, як я щойно згадала, був надто дорогий. — «Райбіни¹»?

Він похитав головою.

— Води?

Він кивнув і пробурмотів щось схоже на «дякую», коли я передала йому склянку.

У кімнату з величезним кошиком акуратно складеної білизни увійшла моя мама.

— Твої? — Вона розмахувала парою шарпеток.

— Напевне, Триніні.

— Я так і подумала. Дивний колір. Мабуть, пралися з татовою темно-бузковою піжамою... Ти сьогодні рано. Кудись ідеш?

— Ні. — Я налила у склянку води з-під крана та випила.

— Патрик заїде до нас пізніше? Він недавно сюди дзвонив. Ти вимкнула свого мобільника?

— Ні.

— Він казав, що намагається забронювати номер у готелі. Твій батько чув щось по телевізору про те місце. Де це тобі сподобалось? Інсос? Каліпсос?

— Скїятос.

¹ «Райбіна» — безалкогольний напій на основі чорної смородини.

— Отож там. Потрібно дуже ретельно перевірити готель. Зроби це по інтернету. Вони з дідусем щось чули в обідніх новинах. Начебто половина тих недорогих пропозицій — самі будівельні майданчики, однак дізнатись про це можна лише на місці. Тату, хочеш чашечку чаю? Лу тобі не запропонувала? — Мама ввімкнула чайник, а потім подивилась на мене. Тільки тепер, схоже, вона помітила, що я нічого не говорила. — У тебе все гаразд, любя? Ти страшенно бліда.

Вона простягла руку й помацала мій лоб, наче мені було не двадцять шість, а набагато менше.

— Не думаю, що ми поїдемо відпочивати.

Мамина рука завмерла. У її погляді з'явилися ті рентгенівські промені, які я пам'ятаю ще змалечку.

— У вас із Патом виникли проблеми?

— Мамо, я...

— Я намагаюсь не втручатися, однак ви надзвичайно довго разом. Тому природно, що час від часу у вас якісь сварки. Я про те, що ми з твоїм батьком...

— Я втратила роботу.

Мій голос розітнув навислу тишу. Звуки стихли, проте слова немов застигли у маленькій кімнаті.

— Ти що?

— Від завтрього Френк закриває кав'ярню. — Я простягнула руку з трохи вологим конвертом, якого, приголомшена, стискала всю дорогу додому. Усі сто вісімдесят кроків від автобусної зупинки. — Він заплатив мені за три місяці наперед.

Той день починався так само, як і будь-який інший. Усі, кого я знаю, ненавидять ранок понеділка, та я навіть ніколи не помічала його. Мені подобалося приходити вранці у «Булочку з маслом», умикати здоровецького електричного чайника, заносити із задвірка ящики з молоком і хлібом та базікати з Френком, готуючись відчинятися.

У кав'ярні я любила задушливе тепло із запахом бекону, маленькі пориви прохолодного повітря, коли відчинялися й зачинялися двері, притишені гомінки відвідувачів і неодмінне Френкове радіво (так він любляв вимовляти це слово), яке наспівувало